

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS BEN'S ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr. J. Waterink.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr A. Ringnalda, Ermelo; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan den secretaris

der Redactie:
Dr C. TAZELAAR, 2e Const. Huygenstr. 77, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f 0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Verkiezingstroost. (Zach. 1: 17b.) — Kerkelijk Leven: „De Wekker” over „God wil het”. „Een conscientiekreet”. — Uit de Historie: De Vereeniging van 1892. VI. — Opvoeding en Onderwijs: Het Rapport inzake het Leerboek voor de Catechisatie. IV. Het Jongeren-vraagstuk. — Pop. Wet. Schetsen: Het Erotische. V. — Zending en Evangelisatie: Evangelisatie onder de hoogere standen. II. — Uit de Buitenl. Kerken: De Gezangenkwestie en hare oplossing in de Amerikaanse rustkerk. — Perschoonw. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT

Verkiezingstroost.

De Heere zal Sion nog troosten, en Hij zal
Jeruzalem nog verkiezen. Zach. 1: 17b.

Met verwondering en aanbidding leest ge telkens in de H. Schrift de aangrijpende tegenstelling tusschen wat God is en doet voor Zijn volk, en wat dat volk is en doet voor Hem.

Dat volk bederft zijn weg voor Gods aangezicht, niet éénmaal, maar altoos weer.

Zelfs na ontvangen genade struikelt het dagelijks in velen.

En toch, hoewel de Heere dit weet en ziet, komt Hij telkens weer in nederbuigende goedheid tot dat volk, en houdt bemoeienis met dat volk, dat Hij Zijn Jeruzalem, Zijn Sion noemt.

Dat is een wonder!

Nooit te verklaren uit dat volk!

Nooit te begrijpen, tenzij wij 't bezien bij eeuwigheidslicht.

't Zien in het licht van den Raad Gods, het onwonderbaar voornemen des Almachtigen.

Sion slaat voortdurend de verzenen tegen de prikkels.

Er is dikwijls niet zoo heel veel verschil tusschen Israël en de volken.

En toch blijft dat uitverkoren volk de drager van het heilige, en wordt het zelfs genoemd met den veelzeggenden naam van een heilig en verkoren volk.

Zoo leest ge ook in Zacharia 1 de belofte, dat de Heere de steden van Juda nog uitbreiden zal, vanwege het goede.

En de grond voor die belofte ligt niet in die steden zelf, niet in Juda, maar in zijn God. In Zijn voornemen, in Zijn heiligen wil, in Zijn absolute Souvereiniteit, in Zijn eeuwige ontferming.

Des Héeren vrijmacht heeft Zich een volk gecommeerd.

Zijn vrijmacht heeft dat volk geleid, gezegend, beweldadigd, groot gemaakt.

Zeker, ten dage van zijn afval, boozen weg en goddeloosheid heeft Hij dat volk diep ellendig gemaakt, het zware slagen toegebracht, het alles ontnomen. Maar, het niet verdorven.

Hij heeft het volk gekastijd, maar, om het te sparen, om het te bekeeren, om tot het Lo-Ammi, weer het Ammi te doen hooren. Als Hij Israël slaat, doet Hij het niet in grimmigen toorn, maar in zoekende en behoudende genade, opdat 't Zijne genade weer zoekt.

Sion zal Hij nog troosten, en Jeruzalem nog verkiezen, zoo klinkt het dat volk dan in de ooren.

Er blijft een troost voor een schuldig en ellendig schepsel, dat een plaats heeft in het genadig bestel der vrijmacht Gods.

Ondanks alles, blijft dat zoo!

Omdat de verkiezing vast ligt.

Omdat de trouw Gods gebonden is aan Zijn Gemeente.

Omdat Gods barmhartigheid eindeloos is over Zijne kinderen.

Natuurlijk staat dit niet geschreven om hun een vrijbrief tot zondigen te geven.

Allerminst. Het tegendeel wordt met nadruk dat volk op de ziel gebonden.

Dat volk wordt dan ook vermaand zijn roeping en verkiezing vast te maken.

Niet, omdat deze niet vast zou liggen, of ook

door zonde los te wrikken zoude zijn. Maar, omdat in de als vast gekende verkiezing Gods de hope, het geluk, de weelde van zijn leven ligt besloten.

Een christen nu kan geen verzekerd geloof hebben, noch de vruchten daarvan genieten, als hij zijn verzekerdheid niet put uit God, en door Gods genade zijn levensband aan dien Heere niet voelt.

In God is al mijn heil, zoo zegt de zanger, en, die God is dan ook zijn toevlucht in 't lijden.

't Is niet uit ons, 't is al uit Hem! Uit Zijn keur, die door Zijn welbehagen is geregeld, dat vastligt in Zijn eeuwige besluit.

Daarheen moeten wij in ons denken en gelooven telkens weer terug.

Anders komt de ellende opzetten aan alle kanten.

Zonder de rust in Gods verkiezing is er geen vastheid, noch in 't leven, noch in 't sterven.

Wie afvalt van den Heere, en in zonde rond-dooft, mist den troost.

Als hij op zichzelf dan ziet, dan pleit alles tegen.

Zoek maar, waar gij wilt, er is geen verontschuldiging, als Gods gekenden zondigen.

En zij, ach ook zij zondigen iederen dag.

Er is geen dekmantel voor Sion in zijn rebellie en ontevreden murmureeringen, noch als 't vertrouwen wordt gemist.

Elke blik op u zelf, ieder zelfonderzoek maakt u dan nog rampzaliger.

Elke ontvangen zegen beschuldigt u.

Waar zult gij dan heen?

Er is maar één troost, die waarlijk in staat is u uit de nooden uit te voeren, Gods eigen woord: Ik zal Sion nog troosten en Ik zal Jeruzalem nog verkiezen.

Met dat eigen woord van uw God kunt ge satans aanvechting, die 't besef van uw kindschap ondermijnt, bestrijden.

Gebruik het dan.

Het „daar staat geschreven”, — dat is het zwaard, dat den Booze doet wijken.

Niet wat in u, maar wat in uw God is, dat is uw sterkte!

Nog eenmaal.

Dit staat niet geschreven, om ons een vrijbrief tot zondigen te geven.

Integendeel!

Gods kind lijdt onder de zonde.

Wie hierin een vrijbrief tot schuld maken zou vinden tegenover God; zondigen zou, omdat de Heere toch genadig is, die is geen waar kind van den eeuwigen Ontfermer.

Neen, maar als het u bang is om uwer ongerechtigheid wil, als gij geen uitkomst ziet, omdat gij, de rijk begenadigde, nochtans zoo kondt leven, en zoo kondt denken en doen als gij geleefd hebt, gedacht en gedaan, o, sla dan dit woord weer op.

Dan spreekt het tot uw ziel.

Want Hij, Die Zijn profeet gebruikte om het uit te spreken tot Zijn Israël, deed het door Zijn Geest opteekenen en bewaren, opdat de eeuwen door Zijn volk, aan schuld ontdekt, zich er mee vertroosten zou, en Zijn God verheerlijken.

Die twee gaan altoos saam: de zaligheid van het volk van God, en de heerlijkheid van den God van het volk, van dien God, Die Zijn volk verkoort tot Zijn eeuwigen lof.

Daarom mag juichend gesproken van den troost der goddelijke verkiezing.

A. D.

KERKELIJK LEVEN

„De Wekker” over „God wil het”.

Verleden week spraken we hier over het allerjongste bezwaar, waarmee één der „Wekker”-redacteuren, (J. J. v. d.) S(chuit), den „roep” om eenheid tusschen Gereformeerd en Chr. Gereformeerd

was tegengekomen. Het ging daarbij om het fantoom van de door Prof. Visscher gefantaseerde „neo-calvinistische cultuurfilosofie”.

We beloofden, het artikel nog verder te bespreken, en doen dit nu.

De „Wekker”-redacteur, bovengenoemd, citeert eerst Prof. Visscher, en zegt dan:

Dit woord van Prof. Visscher is mij naar het hart gesproken. Al dat formeel geroep om eenheid, al dat spreken en schrijven à la Petrus van Amiens „God wil het”, al dat zeggen: „wij zijn immers één in belijdenis, wij hebben allen de drie formulieren van eenigheid” is zonder meer het graf, van buiten wel schoon, maar van binnen vol doodsbeenderen.

Tot zoover de aanhaling. Wij kunnen ons er niet door laten overtuigen. Wat doen we hier met Petrus van Amiens? Hij riep wel: God wil het, maar God wou dat, wat hij wilde, natuurlijk heelemaal niet; de oproep van toen was de kreet van een door en door ziek geslacht. Men moet dus niet het stellen van den eisch „God wil het” van de hand doen, door als voorbeeld te nemen een prediker van de eigenwilligheid, die menscheninzettingen krachtvol maken wilde door ze aan te dienen als geboden Gods. Want als men dat doet, dan maakt men Gods gebod krachteloos door menscheninzettingen.

Neen, de eerste vraag is: of God inderdaad dat bepaalde „het” wil, dat in discussie gebracht werd. Op dit punt kan in het onderhavige geding theoretisch geen meningsverschil blijven bestaan: wie eenzelfde belijdenis hebben, behooren bijeen. Daar is zij een formulier van eenigheid voor.

Welnu: als men in zulk een geval den roep: God wil het, laat afhankelijk worden van de „toestanden”, die er zijn, dan is men van het gereformeerde spoor af. Het gaat hier den kant der pluriformiteitsredenen uit: wij bederven Gods werk, en praten dat dan goed met onze vrome theorieën. En bidden dan: Heere, onze oogen zijn op U. Terwijl God zegt: Mijn oogen letten op u, of ge nog langer weigert. Het gereformeerde denken valt te herkennen uit den Catechismus: „waarom laat God alzo scherpelijk de tien geboden prediken”? Het antwoord is: 1e) opdat wij onzen zondigen aard hoe langer hoe meer leeren kennen, 2e) opdat wij zullen bidden, tot de volkomenheid te komen. M.a.w. er is vóór ons hooren-moeten van Gods gebod geen „geestelijke basis”, die is er tenminste niet genoeg. Maar juist door de verkondiging van Gods wil (d.w.z. door de verkondiging van het Woord, dat „nooit ledig” weerkeert) komt er die z.g. „geestelijke basis”; over het recht, om hier al of niet van een „basis” te spreken, zullen we maar niet twisten. Was er een „basis” voor het tweede gebod onder Israël? Ten tijde n.l. van zijn afkondiging? Volstrekt niet: er was een massa, die zoo maar riep om een gouden kalf. Maar terwijl dat volk beneden toonde, dat de geestelijke „basis” voor het tweede gebod ontbrak, schreef hóven Gods vinger dat tweede gebod: God wil het. En Mozes kwam beneden, en zag, dat die „geestelijke basis” er niet was en wierp de wetstafelen stuk. Maar dat was lang niet goed van Mozes. Want juist door dat „God wil het” werd de „basis” gelegd (nog eens: we redeneeren nu eens even door in dat m.i. onjuist gedachte, maar van Chr. Geref. synodale zijde gebruikte beeld van die „geestelijke basis”).

Niet „formeel” spreken, zegt „De Wekker”. Wat bedoelt het blad? Dat zij, die in de Geref. Kerken in de pers zeggen: God wil het! op dit punt hun bekeering niet laten dóórgaan? Wij zullen het maar niet onderstellen, doch eerder gelooven, dat ermee bedoeld is, dat er nog zoo veel aan de gehoorzaamheid ontbreekt bij ons allen, d.w.z. bij het subject. Maar juist daarom moeten wij te meer roepen: God wil het. Zoo deed Christus in de bergrede. Zoo de missionarissen op het zendings-terrein. Zijn wij vrijer tegenover de wet dan een heiden? Ik meen: het omgekeerde. Mogen de Chr. Geref. predikanten alleen spreken tegen zonden, die de „conscientie” in hun gemeente reeds veroordeelt? Ik meen, dat zij juist leeren zullen, de